

Stratenmaker op zee

Wat wil je later worden in de maatschappij? De titel van een oud TV-programma flitst door mijn hoofd: "Stratenmaker op zee?" Of liever brandweerman of zuster? Als je het Nehemia gevraagd had, had hij vast niet gezegd schenker bij de koning, laat staan leider van de herbouw van de muur om Jeruzalem.

Maar toch is hij die leider geworden. God riep hem ertoe toen hij schenker bij de koning was. Hoe ging dat? Hoe heeft hij Gods leiding ervaren? Vragen die mij best intrigeren: als God toen iets duidelijk kon maken, kan Hij het nu nog. 't Hoeft niet op dezelfde manier te gaan, maar er valt allicht iets van te leren.

Nehemia is in ballingschap en natuurlijk kijkt hij uit naar berichten uit Jeruzalem: zijn thuisland! Maar als er eindelijk mensen komen, brengen ze alleen maar slecht nieuws. De muren zijn kapot en de poorten zijn verbrand. Nehemia barst in tranen uit, zijn vaderland in puinhoop!

Hij brengt zijn verdriet in gebed bij God. Hij kent God, vertrouwt Hem en weet dat Hij kan en wil doen wat Nehemia vraagt (1:5).

Tegelijk wéét hij ook dat het volk Israël zondig is geweest: wij hebben niet onderhouden uw geboden. Zie je dat hij zichzelf niet uitsluit (wij, niet: zij), hij gaat temidden van die zondaars staan. Hij staat te pleiten bij God voor dit volk. Hoe durft hij? Snap hij niet dat God heilig is, al lang weet wat Hij wil? Dat hijzelf eigenlijk een snoetaap is die met lege handen bij God aankomt.

Toch: mannen van God pleitten: Mozes, Abraham, Paulus, Jezus. Mozes zei bv.: "Maar nu, vergeef toch hun zonde - en zo niet, delg mij dan uit 't boek dat Gij geschreven hebt" (Ex.32:32). Wat drijft hem om zo iets te bidden? Hoe kun je zo iets bidden? Je moet hun motieven kunnen begrijpen, als je goed zou willen pleiten. Ten eerste is het een ijver voor God, dat Zijn Naam wordt geëerd. Ten tweede is het een liefde voor hun vrienden, voor de mensen

om hen heen. Een derde belangrijk punt is dat je bij hen merkt is dat ze hun eigen leven willen opofferen, niet belangrijk achten ("delg mij maar uit het boek").

Maar het allerbelangrijkste bij dit alles is: het Woord kennen en de beloften die erin staan (1:8,9) God doet niets liever dan zich houden aan Zijn beloften, dus moeten wij Zijn woord goed lezen en Zijn beloften kennen.

Nehemia had een vurig verlangen dat Gods Naam geëerd zou worden: kijk dan God, dat is Uw volk, het is

uw verbond, laat hen niet beschaamd worden. Enerzijds een ijver voor God, anderzijds beseft hij erg goed dat hij zonder God niets kan. Daarom eindigt hij zijn gebed met: "Laat mij genade vinden in de ogen van die man" (koning Artachsasta). (Hij vindt genade, en krijgt toestemming om twaalf jaar naar Jeruzalem te gaan, om er de muur te herbouwen, bovendien krijgt hij materiaal en bescherming voor onderweg!) En Nehemia zet de volgende stap op zijn levenspad. Nehemia heeft Gods leiding ervaren door met God te praten en doordat God zijn gebeden duidelijk verhoort heeft. (Nehemia heeft meer aangemoedigd om meer met God te praten en concrete vragen/problemen bij Hem te brengen).

Peins-vragen:

1. Hoe beïnvloedt kennis van en het beeld van God je gebed.
2. Zou je met Nehemia kunnen zeggen "Mijn God kan en wil het doen"?
3. Nehemia identificeert zichzelf met de zonden en de behoeften van zijn volk. Waarom is dat moeilijk voor ons? Zou je ook zo willen bidden voor de zonden van je vrienden, voor de zonden op de Campus?
4. Wat spreekt je aan in het pleiten van Nehemia?
5. Wat is het verband tussen gebed en gehoorzaamheid?

Cornelise

NEHEMIA

1:1-11 Gebed van Nehemia voor de Israëlieten

De geschiedenis van Nehemia, de zoon van Hasubij, die ik heb gelezen, is als volgt: In de twintigste eeuw van de maand Kislev, in het twintigste jaar van de regering van Artaxerxes, koning van Babilonië, kwam ik naar Jeruzalem. En ik vroeg tot mij Chanaani, één van mijn broeders, die met enige mannen uit Juda, die uit hen naar de Joden, de ontkomenen, die uit de gevangenschap waren overgebleven, ook naar Jeruzalem. Zij zeiden tot mij: De gevangenschap is afgebroken, en de muur is afgebroken, en Jeruzalem is verbrand.

U tot Mij en onder uw geboden - al waren het einde des heme vergaderen en hen die ik verkoren, te doen wonen, te doen uw volk, uw grote kracht, (1) Ach, Here, op het gebed of gevallen hebbe en doe uw kne erbarming, want ik was name!

"Exodus 34: 11-16 Deuterius"